

na doslech

OHLÉDNUTÍ MARIE ROTTROVÉ

V roce jejich kulatých narozenin vydal Supraphon reprezentativní trojalbum mapující zpěvaččinu obdivuhodnou uměleckou dráhu, navíc na podzim vyjde kolekce všech alb Marie Rottrové.

SU 6041-2

Foto: Martin Kubica

Čím je tento výběr výjimečný?

Především vychází v mé výjimečném roce, je rozložen na tři CD a mapuje celou moji dráhu od konce 60. let minulého století až po poslední novinkové album. A kromě největších hitů obsahuje i písničky, které lidi totiké neznají, a myslím si, že by si je připomenut a poslechnout mohli.

Třeba?

Třeba písničku Dívka s dobrou pověstí. Tu jsem našla v archivu ostravského rádia – nikdy nevysílá na žádném nosiči. Je to písnička Zdeňka Bartáka a Jiříky Fikejzové a je opravdu nádherná. Najednou jsem zjistila, že existuje píšeň, která by na tomto výběru měla být. A pak taky písničky, na kterých jsem se podílela autořsky, buď jsem textovala muziku, nebo jsem psala hudbu na texty. Takové písničky jsou mojí výpovědí.

A některé z nich nejsou už dnes příliš známé, protože vyšly dříve.

Kdy jste si napsala první písničku?

První melodii jsem si napsala v roce 1969 ve Švýcarsku, měla jsem s sebou text Vládi Corta, který se mi moc líbil. Tehdy mě zcela pohltila soulová hudba, tak jsem – možná po vzoru černošského tria Supremes – napsala písničku v tomto stylu – Labutě.

Autorské písničky se asi zpívají jinak než písničky, které napsal někdo jiný...

Autorské zpívání je to nejlepší, co může být! Celý život vzhlížím ke zpěvákům, kteří si sami píší písničky. Když si člověk napiše píšeň sám pro sebe, stoprocentně si za ní stojí – nemůže uhnout a nemůže říct: hele, to jsem se sekla. Pokud stvoříte věc sám pro sebe, seknut se nemůžete. Takové písničky vycházejí z vašeho vnitřku.

Kolik takových písniček aktuální trojdeskový komplet obsahuje?

Jejich tu pětašedesát. Písničky, na kterých jsem se podílela, buď hudbou, nebo textem. Také desetina tohoto výběru.

Jak je váš nový výběr pojat?

V zásadě chronologicky. Možná jsou některé písničky v čase přehozené, ale minimálně. Ten výběr ukazuje moji dráhu od ostravských začátků na konci šedesátých let minulého století do současnosti. Schválně jsem na něj nevybrala žádnou anglicky zpívanou písničku, i když jsem jich natočila hodně. Mám pocit, že na to u nás moc posluchači nejsou zvyklí, navíc na podzim vyjdou všechna moje elpíčka na CD, tam je posluchači samozřejmě najdou.

BLUE EFFECT: ACOUSTIC/TIME

Nové 2DVD naší velké rockové legendy vychází na začátku května 2011!

Dva roky práce, mimořádná místa natáčení (kaple, synagoga i hospůdka), speciálně vybraný repertoár, HD kvalita obrazu a 5.1 Dolby Digital zvuk jsou zárukou vysokého diváckého a posluchačského komfortu při pozornávání skvělé hudby v unplugged podobě.

Na DVD **Acoustic** Radim Hladík, Honza Křížek, Wojtěch a Vašek Zima sestavili program z největších effectových, jiných českých a vybraných světových témat. Nechybí Sun is so bright, Je třeba obout boty a pak dlouho jít, Má hra, Rajky nebo Třiatřicet, ale ani Kuře v hodinkách nebo depechovský Personal Jesus či Hendrixov Little wing.

DVD **Time** přináší další či variantní koncertní nahrávky + dokument o natáčení a lidech + mohutné medley, kde se mohou

setkat Bedřich Smetana, Cream, Led Zeppelin, Růžový panter, Yes, Bob Marley i Bob a Bobek.

Kameraman Martin Štrba, zvukař Radim Hladík mladší, stříhačka Olina Kaufmanová a spousta dalších pomohli kapele přenést akustické kouzlo zajímavé muziky do v elegantním digipaku umístěné a téměř tříhodinové mimořádné události.

Blue Effect pokřtí své nové koncertní 2DVD **Acoustic/Time** v rámci koncertu v neděli 8. května v pražském Lucerna music baru od 20:00 hodin. Jako speciální hosté vystoupí Lenka Dusilová, Xavier Baumaxa, a Clarinet Factory. Ještě před tím se členové legendární kapely setkají s novináři v pondělí 2. května od 14:00 hodin na projekci dokumentárního filmu v kině MAT.

PŘIPRAVUJE SE:

TATIANA VILHELMOVÁ & MARTINA FORMANOVÁ

jsou nevšední ženy, jež dosáhly společenských vrcholů kombinací vlastního přičinění i štastným řízením osudu. Nyní je spojí kniha **Skladatelka voňavého prádla**, kterou před časem Martina Formanová vydala u nakladatelství Petrov. Tuto úspěšnou knížku načetla pro Supraphon Tatiana Vilhelmová a jako 3CD vydě 22. dubna. Martina Formanová přiletí z USA do Prahy ve středu 27. dubna, aby audioknihu pokřtila v Hotelu Amarilis za přítomnosti Miloše Formana a Karla Gotta.

PETER NAGY

připravuje na květen u Supraphonu dvojalbum s výmluvným názvem: **More piesní. Hity** a srdcovky Petera Nagyho tak budou poprvé pohromadě ve Zlaté kolekci.

JIŘINA BOHDALOVÁ

oslaví v úterý 3. května neuvěřitelnou osmdesátku! S dárkem pro její dětské příznivce přichází Supraphon, který na konci dubna vydá poprvé v kompletu všechny nahrávky s příběhy skřítky Rákosníčka. Obsáhnou hned čtyři CD.

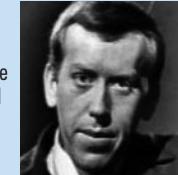

LIBUŠE ŠAFRÁNKOVÁ

v těchto dnech v nahrávacím studiu načítá knížku **Tři tatínki a maminka**, kterou společně napsali Michal Viewegh, Pavel Šrut a Martin Reiner.

JIRÍ GROSSMANN

letos si připomínáme dvě jubilea tohoto jedinečného komika, textaře a zpěváka. V červenci uplyne sedmdesát let od jeho narození a v prosinci už čtyřicet let od jeho předčasného úmrtí. Supraphon na konci května připomene jeho nadčasový hudební talent na třech CD v písničkové **Zlaté kolekci**.

DESPERADO GIPSY.CZ

V pátek 22. dubna vychází u Supraphonu novinkové album skupiny Gipsy.cz nazvané Desperado.

Právě teď je nejpříhodnější chvíle položit několik otázek frontmanovi kapely Radku Bangovi.

Jak vznikalo novinkové album?

Album vznikalo tři roky a každý rok představoval jednu fázi. Právě proto je na albu znát, jak se zvuk vyvíjí z jednoho druhu do jiného. Celé album vznikalo v mém vlastním malém studiu Bangatone, o produkci jsem se postaral zcela sám, konečně.

Je pro vás těžší napsat hudbu nebo text?

Nejtěžší je napsat něco, kdy na to nemá člověk vůbec náladu. Jakmile ale přichází Múza, vše se zdá být jednoduché. Jako by se písnička psala sama, jako bych byl jenom filtr a nechal se ovládat cizí silou.

Jaký je váš vztah k českému rapu?

V podstatě kladný. Dlouho jsem na hip-hopové scéně působil a vím, že

vzniklo mnoho opravdu dobrých českých hoperských alb. Dnes je hip-hop jiný a já mu skoro nerozumím. Nic proti němu už nemám, smířil jsem se s tím, jaký teď je, ale nejsem si jistý, jestli bych v něm ještě mohl nebo spíš uměl chodit.

Považujete Gipsy.cz za rapovou skupinu?

Vůbec ne. Jsme world music s prvky popu, rapu, breakbeatu a dalších stylů. Rozhodně se neprezentujeme jako rapová skupina, to bychom nemohli být tak moc akustičtí.

Jaké publikum chodí na vaše koncerty?

Fanoušci jsou různí, opravdu. Chodí na nás starší, mladší, teenage, hip-hopéři, podivní, prostě všichni.

První singl je Desperado – vychází text z osobní zkušenosti?

Desperado je osobní výpověď. Říká, že nic není takové, jaké se to na první pohled zdá... V podstatě jsem tím chtěl poukázat na lidské předsudky, jak rychle soudíme někoho, koho vůbec neznáme a jak málo stačí, abychom podlehli luvu médií. Známe to všichni - politik, co se tváří mile a maže nám med kolem huby, ovšem v pozadí je korupce, lží a podvody... Desperado je příběh lidí, jak se mylíme a jsme sami překvapeni, když to zjistíme.

Která písnička z nového alba je pro Vás tou největší srdcovkou?

Určitě je to píseň Mlko a med. Spoustu lidí by se domnívalo, že se jedná o písničku, která vychází

z mého dětství, ale jsou na omylu. Je to zkušenosť mnoha dětí v naší „krásné ideální“ společnosti, nejde jen o to, že mnoho otců je závislých na alkoholu, ale i o to, jak málo si rodiče všímají svých dětí. Chodíme do práce, život jede na autopilotu a dítě najednou vystane. Kde jsme byli? Najednou je z kluka kriminálník nebo narkoman a my ho viníme, ovšem nemáme na tom my sami obrovský kus viny? Všímalí jsme si dost svých dětí? Nebo jsme prostě jen tvrdě pracovali? A co vlastně je v životě tím podstatným...?

POZVÁNKA od kapely ŠKWOR!

„My jsme se nikdy nebrali moc vážně. A jestli nás berou vážně lidé? Stačí, když přijdou na koncert a odreagujou se od svých každodenních sraček. Spousta lidí nám i píše, že jim naše muzika pomohla. Třeba frajer, který mi psal, že se chtěl zabít, pak si poslechnul nějakou naši písničku a neudělal to. To tě prostě potěší...“ odpovídá zpěvák skupiny ŠKWOR Petr Hrdlička na jednu z otázek Musicserveru.cz. Příhodný úvod pro pozvánku na koncertní křest nového alba Drsnej kraj: v úterý 10. května v Paláci Akropole od 20:00 hodin. Stačí přijít a odreagovat se!

VIOLA JE BOHATÝ A BAREVNÝ NÁSTROJ

Violistka **JITKA HOSPROVÁ** v roce 2001 ukončila studia na AMU a vydala své první CD – s českou hudbou 20. století (Slavický, Martinů, Lukáš, Bodorová). Plynula léta; mladá interpretka má za sebou další koncertní úspěchy, plodnou spolupráci s významnými orchestry i komorními seskupeními i řádku hudebních titulů na CD.

SU 4049-2

Letos můžete slavit jubileum – desáté výročí vstupu na hudební scénu. Jak hodnotíte svých prvních deset profesionálních let?

Byla pro mne příjemná a taky bych řekla, že dost překvapivá: jsem stále s violou, ačkoliv už uplynula tak dlouhá doba. Za ta léta jsem potkala spoustu skvělých kolegů, kteří mě hodně naučili. Nejvíce mne samozřejmě naučila sama praxe. Cítím se po těch deseti letech jako interpret, který ví, co chce. A hlavně mám radost, že mě to pořád ještě baví.

Jeden kritik o vás napsal, že máte vásnívý vztah k viole. Co si pod tím představíte?

Pro mne to má až intimní význam. Viola je součást mé osobnosti, velká část života. Mé dny jsou naplněny tím, že žiju s violou. Někdy je to víc než partnerský vztah. Kdesi na hraniči mezi tím, co je ještě normální, a co už znamená, že jste už trošku magor. Ale asi to tak musí být, máte-li ze sebe vydat všechno.

Připadá mi, že obliba violy v českých zemích výrazně stoupala. Máte taky pocit, že je to dnes mnohem váženější nástroj než dřív?

Určitě. Je to taky díky tomu, že se interpreti nebojí jít s novými věcmi na trh. My violisté máme velký potenciál v tom, že existuje spousta moderních skladeb, které ještě nebyly zahrány. Když je uvedeme, můžeme tím být přínosní. Kdybyste realizovala jen věci, které už všichni znají, svůj obor neposunete o moc vpřed.

Na vystupu zájmu o violu se výrazně podílíte i vy.

Když jsem se loučila s plzeňskou konzervatoří, napsala jsem ve své diplomové práci, že bych se ráda podílela na zviditelnění tohoto nástroje. Tehdy bylo ještě na pováženou, aby něco takového prohlásila studentka šestého ročníku konzervatoře. Ale já to už tehdy tak cítila, viola se mi líbila a zamívala jsem se do ní od první chvíle. Hodně jsem jí věřila a věřím pořád. A to mi vždycky dávalo silu se jí zabývat. Všude, kde jsem se objevila, jsem o ni mluvila, všude na ni hrála. A myslím, že lidé to poslouchali a začali si uvědomovat, jak je to zajímavý nástroj. Stalo se mi, že překvapené říkali – to je krásné, příjemné, zní to ještě líp než housle.

Už se vám stalo, že jste některého skladatele inspirovala ke skladbě pro violu, že vám nějaké dílo věnovali?

Stalo, mám na svém kontě pár skla-

Foto: Martin Kubica

deb, které mi byly věnovány a velmi si toho vážím. Interpret inspiruje skladatele předešlím tím, jak svůj nástroj ovládá. Tady už ovšem není řeč jen o tom, zda na violu umí či neumí hrát – to je základní předpoklad! –, ale jde o případy, kdy je schopen ze svého nástroje dostat víc. Tak si skladatel uvědomí možnosti nástroje a motivuje ho to k nové kompozici právě pro něj.

Hodně se zaměřujete na hudbu dvacátého století a na současnou tvorbu. Není to příliš náročné na interpretaci?

Mne to baví, zajímají mě komplikované věci, ráda se jimi prokousávám a tím zjišťuji i své možnosti, kam až můžu. Po předchozích zkoušenostech věřím, že se dá zahrát cokoliv. Je ale třeba – a to je v moderní hudbě hodně důležité – aby interpret moderní hudby opravdu dal do hry sám sebe. Protože v okamžiku, kdy bych to jen „nějak“ zahrála, nemůže to posluchače zaujmout. To, co do své hry vložíte ze sebe, může strhnout daleko víc než přesné, ale pouze technicky dokonalé provedení notového zápisu.

A co publikum a moderní hudba?

Snažím se to dávkovat. Když mám recitál, je dobré ke klasické skladbě zařadit jednu moderní věc. Vytvoří to kontrast k ostatnímu programu složenému ze známějších, mnohem snáze stravitelných skladeb. Vždycky do svého programu aspoň jednu moderní skladbu podstřím. Myslím, že právě v tomto kontextu může vyniknout.

V některých vašich programech moderní hudba převažuje.

Ano, stává se to, vždyť soudobá hudba je rozmanitá, má věci víc expresivní, a jiné zas méně. Takže i zde se dá sestavit pestrý a mnohotvárný repertoár.

To už vlastně mluvíme o vašem nejnovějším CD Monolog. Jeho dra-

maturická skladba je moderní, a zároveň zajímavá a mnohovrstevná. Vychází z vašich návrhů?

V podstatě ano. Skladbu Jaroslava Smolky Mlha sklíněnosti hraje už léta a mám ji moc ráda. Je to velmi zajímavá kompozice na téma posledních zápisů Bedřicha Smetany, v nichž psal o svých duševních stavech; mimochodem, „mlha sklíněnosti“ je jeho pojmenování. Líbil svou bezmoc, když už nemohl komponovat, ale pořád se mu tam prolínaly melodie. Jaroslav Smolka to vystihl skvěle, jeho kompozice je právě příkladem hodně expresivní, koncertně efektní skladby. Strhující věc, která tím, jak je divoká, dává prostor pro interpreta. Jen ji musíte procítit a umět „prodat“.

Co další skladby, třeba Klusákův Monolog, po němž se celý kompakt jmenuje?

Je to nepřetržitý dvacetiminutový tok myšlenek a hudebních námětů, který nemá věty. Provádí vás příběhem člověka, který se zamýslí, vzpomíná, zastavuje. Hraje také suite Pavla Bořkovce, kterou budu premiérovat i na letosním Pražském jaru. Bořkovce miluji, už dlouho jsem jeho skladbu chtěla nastudovat a právě teď mi dobře zapadla do dramaturgie desky.

Vaše první profesionální desetiletí tvoří jakýsi kruh: uzavírá se podobně jak začínalo – soudobou českou hudbou. A jsou tam dokonce tři premiéry!

Ano, a jsem moc ráda. Chci, aby se vědělo, jaké skladby pro violu u nás vznikly a vznikají. Protože venku pořád hrají sólové sonáty Hindemitha nebo Regera – jako by u nás nic nebylo. Přitom ta naše díla jsou úplně rovnoprávná, a je potřeba je zveřejnit. Protože jde o nás ohromný potenciál, něco, o co se jako národ můžeme opřít. A touto nahrávkou chci taky dokázat, že viola je velmi bohatý a barevný nástroj.

Z NAHRÁVACÍCH STUDIÍ

JITKA ČECHOVÁ

vynikající klavíristka v těchto dnech dokončuje nahrávku pro již pátký kompaktní disk speciální edice, která mapuje klavírní dílo Bedřicha Smetany. Její nahrávky reprezentují nový generační pohled na skladatelský odkaz zakladatelské osobnosti české národní hudby.

IVAN ŽENATÝ

hoslový virtuóz a hudební pedagog na Vysoké hudební škole Carla Marii von Webera v Drážďanech přijede v květnu do Prahy, aby pro Supraphon nahrál společně s Pražskou komorní filharmonií koncerty pro housle a orchestr Františka Bendy.

MARTINA JANKOVÁ

hvězdná sopranistka vystoupí v rámci Mezinárodního hudebního festivalu Pražské jaro 2011 v neděli 15. května v Rudolfinu. Společně se slavným souborem Collegium 1704 vedeným Václavem Luksem přednese kantaty Johanna Sebastiana Bacha. Koncert zaznamená Supraphon, který ho vydá na CD během podzimu.